

CARRY SLEE

Spijt!



Spijt! werd bekroond door de Jonge Jury
en de Nederlandse Kinderjury



www.carryslee.nl

Eerste druk 1996
Eenenveertigste druk 2014

© 1996 Carry Slee
© 2014 Carry Slee en Dutch Media Books, Amsterdam
Omslagbeeld Imagebank
Omslagontwerp Marlies Visser
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2694 6
ISBN 978 90 499 2629 8 (e-book)
NUR 284

Carry Slee is een imprint van Dutch Media Books bv



Met zijn jack nog halfopen en een snee brood in zijn hand racet David de straat uit. Bij de kruising springt het stoplicht op rood. Helaas, voor wachten is geen tijd. Vlak voor een taxi scheurt hij de weg over. Een paar minuten later komt hij buiten adem bij de brug aan, maar Niels is al weg.

Shit, nou is hij toch nog te laat, terwijl hij vroeg genoeg uit zijn bed was. Alleen maar door die stomme klassenfoto. Hij heeft zijn hele klerenkast overhoop moeten halen op zoek naar iets behoorlijks. Niks dus, de kleren waar hij er een beetje redelijk in uitziet, liggen allemaal in de was.

Als Vera niet bij hem in de klas zat, kon het hem niet zo veel schelen hoe hij eruitzag.

Vera niet bij hem in de klas? Bij die gedachte vergeet hij bijna rechtsaf te slaan. Hij kan zich het leven zonder Vera niet meer voorstellen. De laatste weken is ze geen minuut uit zijn hoofd geweest. Zonder Vera zouden zijn cijfers wel omhooggaan, want tijdens de meeste lessen droomt hij weg. Dat komt door dat ze schuin voor hem zit. Als ze zich omdraait en hij haar ogen ziet, hoort hij de rest van het uur niet meer wat er wordt gezegd. En 's avonds kan hij zich ook niet echt goed op zijn huiswerk concentreren.

In de brugklas stond hij er veel beter voor. Toen was hij nog niet verliefd. Ja, op Maaïke. Niels had het voortdurend over zoenen en hij wou niet achterblijven. Maar wat hij voor Vera voelt is wel iets anders dan toen bij Maaïke.

Onvoorstelbaar dat hij niet meteen de eerste schooldag plat ging voor Vera. Erger nog, hij zag haar niet eens. Maar in die tijd zag hij niets. Hij hield zich alleen bezig met Greenpeace. Het is eigenlijk maar goed ook dat hij toen niet verliefd op Vera was, want hij had echt geen schijn van kans bij haar gemaakt, dat weet hij zeker.

Dit jaar is hij veranderd. Hij durft veel meer, dat merkt hij zelf

ook wel. Maar nog niet genoeg om tegen Sanne, Justin en Remco in te gaan. Maar wie wel?

Gisteren hoorde hij die drie smoezen dat Jochem niet op de klas-senfoto mocht. Alsof zij dat beslissen! En niemand zei er iets van. Wat zullen ze nu weer voor misselijke grap hebben bedacht? Misschien pikken ze zijn fiets mee. Dat hebben ze al een keer eerder gedaan, toen moest Jochem het hele eind van de gymzaal naar school lopen. Toen hij op school kwam, stond zijn fiets gewoon in de stalling. Er zijn natuurlijk altijd een paar meelopers die gaan lachen, maar het grootste gedeelte van de klas bemoeit zich er niet mee.

Het zou kunnen dat Jochem iets heeft opgevangen, dan blijft hij misschien wel thuis, net als vorig jaar toen ze naar Texel gingen. Sanne had Jochem toen al weken opgefokt. Ze zouden hem 's nachts ontvoeren en hem ergens in de duinen achterlaten. Ze zouden hem met dekens en al onder de douche zetten. Wat was het een tegenvaller voor hen toen de moeder van Jochem opbelde dat Jochem ziek was.

David hoopt dat Jochem er vandaag ook niet is. In de brugklas ging het getreiter een beetje langs hem heen, maar dit jaar heeft hij steeds vaker het gevoel dat hij er iets van moet zeggen. En dat gaat binnenkort ook gebeuren. Let op, als hij verkering met Vera heeft durft hij alles!

David schrikt op. Krijg nou wat! Wie is die asociaal? Die schoft snijdt hem. David geeft een flinke trap naar links. Jammer, gemist. De auto giert de hoek om. Van hem had er een flinke kras op mogen zitten.

David kijkt op zijn horloge. Zou hij nog op tijd bij gym zijn? Niet dat Tino van Dijk er een punt van maakt als je een paar minuten te laat komt, maar hij wil bij Vera in het volleybalteam. Hij wil elke bal die te moeilijk voor haar is opvangen. Ze moet trots op hem zijn. Ze moet denken...

Help, hij rijdt bijna een voetganger omver. Het gaat net goed. Een paar dagen geleden croste hij tegen een dubbelgeparkeerde Citroën op. Hij mag zich wel extra verzekeren sinds hij verliefd is.

‘Er is er een uit zijn bed gevallen, jongens!’ roept Niels als David de kleedkamer in komt.

‘Sorry.’ David smijt zijn rugtas op de grond. ‘Het is weer niet gelukt.’

Zijn vrienden lachen. Het is elke dag hetzelfde liedje. Zo langzamerhand weet iedereen dat David ’s morgens zijn bed niet uit kan komen.

‘Morgen sta ik er echt om kwart over acht.’ David steekt twee vingers omhoog.

‘Je laatste kans.’ Niels staat in zijn gymkleden bij de deur.

David smijt zijn broek over de haak. ‘Gaan we dreigen?’ ‘Niks dreigen,’ zegt Niels. ‘Je wordt alleen een week lang om halfzes uit je nest gebeld.’

David trekt zijn T-shirt over zijn hoofd. ‘Zolang je niet om halfzes op je gitaar gaat jengelen, vind ik alles best.’

‘Pas op, David,’ waarschuwt Youssef. ‘Ik geloof dat je iets verkeers gezegd hebt.’

‘Wacht maar tot we ons eerste concert geven,’ zegt Niels. ‘Dan kom jij er niet in, Smit.’

David begint te lachen. ‘Tegen die tijd zitten we allang in het bejaardenhuis.’ Hij knoopt de veters van zijn Nikes vast en rent de gymzaal in.

David kijkt naar het groepje meisjes dat dweperig om de gymleraar heen hangt. Het valt hem mee dat ze niet bij Tino van Dijk op schoot gaan zitten. Tino is het wel gewend, hij is echt zo’n leraar die er alles aan doet om leuk gevonden te worden.

David zoekt Vera, maar ze staat niet bij het groepje. Ineens ontdekt hij haar in een hoek van de gymzaal. Ze gooit de bal naar Youssef, maar die is niet zo fanatiek. Youssef hangt gapend tegen de muur. Hij zal wel weer tot midden in de nacht achter zijn computer hebben gezeten, de freak. Youssef vindt twee uur gym meer dan genoeg. Ja, als hij achter zijn computer kon volleyballen, dan zou hij zelfs aan de wereldkampioenschappen willen meedoen. Dat geldt niet voor Niels, die wil de hele dag wel sporten.

‘Gaan we beginnen?’ vraagt Niels aan Tino. ‘We moeten toch al

eerder stoppen voor die slappe foto. Zo blijft er niks van de les over.'

'Je hebt gelijk, Niels.' Tino hangt het volleybalnet op. Op het moment dat hij in zijn handen klapt, gaat de deur van de gymzaal open. Een dikke jongen sjokt naar binnen.

David ziet dat Sanne, Justin en Remco gniffelen. Niet slim van je Jochem, denkt hij, zo te zien had je vandaag beter thuis kunnen blijven.

David ziet de irritatie in Tino's ogen en, ja hoor, hun gymleraar kan het niet laten. 'Zo aan je buik te zien ben je al een aardig poosje zwanger, Jochem.'

De halve klas begint te lachen. David kijkt naar Jochem, maar die gaat rustig op de bank zitten alsof het hem niks kan schelen. David heeft pech; ze vormen hetzelfde volleybalteam als vorige week. Hij heeft dus voor niets zo hard gereden. Nu zit hij nog niet bij Vera in de groep. En Niels is natuurlijk weer scheidsrechter.

Niels gooit de bal naar Tino. De tegenpartij gaat klaarstaan. David verdenkt Tino ervan dat hij het expres doet. De bal suist als een kogel over het net in de richting van Jochem. Hij heeft zo'n vaart, dat Jochem van schrik wegduikt.

'Wat een held!' juicht Sanne. 'Dat is dus één-nul voor ons.'

'Nee,' zegt Tino, 'van een zwangere huismus mag je niet verwachten dat hij de bal vangt. Het blijft nul-nul.' En hij slaat opnieuw de bal op.

'We moeten stoppen, jongens.' Tino wijst naar de klok. 'Ik heb beloofd dat we om tien uur op het schoolplein zijn, anders moet de fotograaf op ons wachten.'

David ziet dat Remco, Justin en Sanne de gymzaal uit rennen. Tino let er niet op, die pakt het kistje met sieraden en deelt ze uit.

Als ze de kleedkamer in komen, zijn Remco en Justin al bijna klaar. Dat belooft wat. David vraagt zich af wat ze van plan zijn, maar als Jochem onder de douche staat, wordt het duidelijk.

Grinnikend halen de twee Jochems kleren van de haak en lopen ermee naar buiten.

‘Moet je nou zien.’ Niels wijst naar het raam. Jochems kleren worden zorgvuldig in een boom gehangen. Een paar jongens moeten lachen, maar de meeste kleden zich snel aan, alsof ze er niks mee te maken willen hebben. Als Jochem onder de douche vandaan komt en de lege haak ziet, krijgt hij iets door. Met een rood hoofd kijkt hij onder de bank en in de kast. Paniekerig loopt hij door de kleedkamer heen en weer, maar hij vraagt niks. Waarom zou hij ook? Hij weet inmiddels ook wel dat iedereen hem negeert.

‘Zoek je iets?’ Remco wijst naar de boom. ‘Na de klassenfoto krijg je ze terug.’

‘Ja,’ zegt Justin. ‘Je denkt toch zeker niet dat we met zo’n vetkwab op de foto willen, hè?’

David kijkt naar Niels, maar die is ook niet van plan er iets tegen te doen. Hij weet hoe Niels erover denkt. Niels vindt dat het Jochems eigen schuld is dat hij wordt gepest. David begrijpt Jochem ook niet. Waarom doet hij zijn mond niet open? Vanaf de eerste dag was het raak.

‘Wie is die vetzak?’ vroeg Sanne. Zoiets pik je toch niet? Maar Jochem Steenman wel. Nou, dat heeft hij geweten. Toen Jochem zijn naam moest opnoemen, begon Sanne als een varken te knorren en sindsdien heet hij zeug.

Nu staat hij ook weer zo stom te grinniken. Het lijkt wel of hij het leuk vindt. David zou tegen hem willen schreeuwen: Geef hen eens een grote bek, man! En Justin en Remco zou hij een dreun willen verkopen. Alsof het nog niet genoeg is, maken ze de deur van de meisjeskleedkamer open. ‘Wie wil er een bloot varkentje zien?’ roepen ze.

Sanne en haar fans komen meteen aangerend. Sanne kriebelt met een potlood in Jochems buik. ‘Hé, ik zie niks. Zou zeug wel een piemel hebben? Die zit zeker verstopt onder je vetlaagjes, hè? Duw je vetlaagjes eens opzij zodat wij je piemeltje kunnen zien. Nou?’

Als Jochem niet reageert, grijpen Remco en Justin hem vast. ‘Zijn we ongehoorzaam? Varkentjes moeten wel luisteren, hoor, anders krijgen ze straf.’ En ze dragen Jochem de meisjeskleedkamer in.

Dat heeft succes. Een paar tellen later klinkt het gegil van de meisjes door de muur heen. Als Niels waarschuwt dat Tino eraan komt, laten Justin en Remco Jochem snel los, rennen als een speer de kleedkamer in, schieten in hun jas en glippen langs Tino naar buiten. David ziet hoe Jochem met een behuïld gezicht de wc invlucht. Van angst draait hij de deur op slot.

Een paar tellen later bonst Tino op de deur van de meisjeskleedkamer. ‘Schieten jullie op, ik ga afsluiten.’

Daarna stapt hij de jongenskleedkamer in. Nu zijn die pestkoppen erbij! David hoopt het voor Jochem, dan is het gepest eindelijk eens afgelopen. Hij ziet hoe Tino naar het raam loopt en voelt of het dicht is. David weet niet wat hij ervan moet denken. Is Tino nou blind, of wil hij de versierde boom niet zien?

‘Komen jullie mee, mannen?’ vraagt hij. Zonder de wc ’s te controleren, rijdt Tino zijn racefiets naar buiten en sluit de gymzaal af.

‘Zo jongens, we gaan een flitsende foto van onszelf laten maken.’ En hij springt op zijn fiets.

Onderweg naar school wordt Jochems naam angstvallig vermeden. Af en toe knort Sanne en dat is voor sommigen al genoeg om de slappe lach te krijgen.

David heeft een rotgevoel, hij denkt aan Jochem die in zijn nakie in de kleedkamer zit opgesloten. Maar zodra ze op het schoolplein aan komen, is hij hem vergeten. Dan heeft hij alleen nog oog voor Vera. Ze zit op de voorste rij, naast Manon. Rechts van haar is nog een plaats vrij. Het liefst zou hij naast haar gaan zitten, maar hij is bang dat het te veel opvalt. Of zal hij het gewoon doen? David aarzelt, te lang, Niels is hem voor. Hij klimt over de bank en schuift Vera’s kant op. Nou nou, denkt David, je gaat wel erg dicht tegen haar aan zitten. Is dat niet een beetje overdreven? Alsof er niet genoeg ruimte is. Het valt hem mee dat hij geen arm om haar heen slaat.

Niet kinderachtig doen, Smit, zegt hij bij zichzelf, je bent gewoon jaloers. Dan had je daar zelf moeten gaan zitten, maar daar was je natuurlijk weer te verlegen voor.

‘David!’ Youssef wenkt hem.

Waarom ook niet, denkt David, en hij gaat achteraan naast Youssef staan.

‘Heb ik iets gemist?’ vraagt David als iedereen begint te joelen. ‘Tino gaat met zijn racefiets op de foto,’ zegt Youssef. ‘Weer zo’n superidee van Manon.’

‘Weten jullie zeker dat jullie dit willen?’ Tino zet zijn fiets midden in de groep.

‘Gaaf!’ Ze maken allemaal plaats voor hun klassenleraar. Van de racefiets is amper iets te zien. De meiden hangen er aan alle kanten overheen.

David ergert zich. Wat een gedoe is dit, zeg. De fotograaf wil per se dat ze lachen en lanceert de ene slappe grap na de andere. Daar word je pas echt chagrijnig van. Maar ja, nu krijgt hij eindelijk een foto van Vera en dat maakt alles goed. Hij weet nu al dat hij haar gezicht eruit zal knippen en boven zijn bed hangen. Bij de gedachte alleen al krijgt hij een kleur.

Jochem moet in zijn blootje uit het kleedkamerraam zijn geklommen. Vlak voor de geschiedenisles begint, stapt hij de klas in en loopt naar zijn plaats alsof er niks is gebeurd. David hoopt dat ze niet weer beginnen, maar niemand interesseert zich voor Jochem. Ze zijn veel te verontwaardigd over de proefwerkblaadjes die op de tafels liggen.

‘We hoefden helemaal niks te leren,’ zegt Manon.

‘Geen paniek, ik wil alleen even weten of jullie de vorige les hebben opgelet.’ En meneer Blok dicteert de eerste vraag.

Ze hadden het kunnen weten; de meesten hadden tijdens de vorige geschiedenisles hun biologie zitten leren. Ze dachten dat Blok niks in de gaten had gehad. Wel dus.

‘David, ben je nou nog niet wakker?’ Mevrouw Smit trekt het dekbed weg.

Slaperig draait David zich om. ‘Ik kom zo.’

‘Nee, nu. Ik heb je een kwartier geleden al geroepen. Straks mopper je weer dat je alleen naar school moet fietsen. Niels heeft echt geen zin om elke ochtend door jou te laat te komen.’

‘Jaaa... ik kom toch.’ Je kunt wel merken dat zijn moeder een vrije ochtend heeft, zeg. Wat een gezeur! David wrijft gapend in zijn ogen als beneden de telefoon rinkelt.

‘Neem jij hem maar op,’ zegt zijn moeder, ‘dan ben je meteen wakker.’

‘Wat nou? Ik ben toch wakker?’ Mopperend loopt David de trap af. Het zal zijn oma wel weer zijn. Die belt de laatste tijd bijna elke ochtend. En maar zaniken: of het goed op school gaat en of hij al een meisje heeft. En denk maar niet dat ze op antwoord wacht. Welnee, als ze twee vragen heeft gesteld begint ze over zichzelf: over de pianostemmer die steeds dunder wordt en haar leerlingen die de kantjes ervan aflopen. Dat de jeugd van tegenwoordig niet meer weet wat discipline is. Het maakt haar niet eens uit wie ze aan de lijn heeft, ze ratelt maar door.

‘Met David Smit,’ zegt hij geïrriteerd. Maar als hij de stem van Niels hoort, is zijn ochtendhumeur op slag verdwenen. ‘Hebben we het eerste uur vrij?’

‘Ja,’ antwoordt Niels. ‘Worteltaartje is ziek. Dat komt goed uit, mijn kop staat niet naar Frans. Problemen met de band. Rianne kapt ermee.’

David doet moeite om niet te lachen. Dat noemen ze een band. *Punt uit* heten ze. Nou, ze doen hun naam wel eer aan. Ze bestaan zes weken, maar elke dinsdagavond stapt er iemand op. Ze ruziën meer dan dat ze muziek maken. En Niels weet het telkens weer superdramatisch te brengen. Alsof zijn hele wereld is ingestort. Vorige week ook, toen zei hij de hele weg geen woord. Roel, hun saxofonist, was opgestapt. Toen David er de volgen-

de dag naar vroeg, keek Niels hem aan of hij gek was. ‘Je bedoelt dat ruzietje? O, dat is allang opgelost.’

Nu weer heibel met Rianne. Ze kunnen beter in relatietherapie gaan.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zegt Niels. ‘Jij mag zo meteen je prinses bellen dat ze het eerste uur vrij heeft.’

‘Vera?’ vraagt David verbaasd. ‘Hoe kan dat nou? Na mij komt Jochem toch?’

‘Die bellen we niet,’ lacht Niels. ‘Ideetje van Sanne. En ik vind het eigenlijk ook wel een goeie.’

‘Dan komt hij dus voor niks,’ zegt David.

‘Nou en? Geintje, daar wordt hij groot van.’

Als David niet reageert, zegt Niels: ‘O, ik snap het al. Je durft je boterbloempje niet te bellen. Geen probleem, dat doe ik wel voor je. Dan geef ik haar wel de hartelijke groeten van je door.’

‘Je waagt het niet!’ roept David door de hoorn. ‘Ik vermoord je. Bemoei jij je nou maar met je band. Ik bel zelf wel, mister.’

‘Blijf je niet te lang met je liefje aan de telefoon hangen?’ lacht Niels. ‘Om tien over negen rij ik weg.’

‘Pestkop!’ David verbreekt de verbinding.

Boven hoort hij de stofzuiger razen. Hij zal zelf wel voor een ontbijtje zorgen. Zo te horen heeft zijn moeder echt een nuttige vrije ochtend. Ze zal wel moeten, want morgen komt zijn vader thuis. Gisteravond heeft hij haar nog zitten jennen dat ze maar bofte met die vrije ochtend, omdat ze dan lekker haar paleisje kon opruimen. Hij heeft geen medelijden met haar. Een halfjaar geleden, toen zijn moeder die nieuwe baan kreeg, zouden ze al een hulp in de huishouding krijgen, maar ze heeft nog steeds geen advertentie geplaatst. Dat is de schuld van zijn oma; die vindt het geldverspilling. Alsof zij het moet betalen. En het ergste van alles is dat zijn moeder nog naar haar luistert ook.

David kijkt om zich heen. Dat redt zijn moeder nooit in die paar uur. De kamer ligt vol troep. Als je niet uitkijkt waar je loopt, struikel je. Je kunt wel zien dat zijn vader op zakenreis is, anders zou het er nooit zo uitzien. Zijn vader kan niet tegen rommel en had de kamer allang zelf opgeruimd.

David gaat de keuken in en overziet de puinhoop daar. Er is geen kopje schoon. Hij zet koffie, wast twee kopjes af en brengt ze naar de kamer. Zijn moeder zal ook wel koffie lusten. De tafel hoeft hij niet te dekken, het bord van zijn moeder staat er nog. 'Koffie!' roept hij naar boven. Hij pakt de telefoon. Even aarzelt hij. Het is dus zijn schuld als Jochem straks in zijn eentje in de aula zit. Als hij hem nou eens gewoon opbelt, net als anders. Het zou wel flink van hem zijn. Maar dan mag hij wel zorgen dat hij sterk in zijn schoenen staat, want reken maar dat die drie hem te grazen zullen nemen. Ze zullen de hele klas tegen hem opzetten. Heeft hij dat echt voor Jochem over? Vera kan hij dan ook wel vergeten.

Die gedachte geeft de doorslag. Hij toetst Vera's nummer. Gelukkig krijgt hij haar zelf aan de lijn, maar haar stem klinkt nogal gestrest.

'Met David,' zegt hij zo gewoon mogelijk. 'We hebben het eerste uur vrij.'

'Gelukkig,' zucht Vera. 'Ik laat net mijn flesje nagellak over de tafel vallen. Nou kan ik de puinhoop tenminste opruimen voordat mijn moeder op tilt slaat.'

'Nou, ruim jij je nagellak maar op,' lacht David. 'Ik ga lekker ontbijten.'

'Gebruikt Jochem nagellak?' vraagt Davids moeder verbaasd.

David schiet in de lach. 'Nee, Vera.'

'O, ik dacht dat je Jochem altijd belde als er een uur uitviel.'

'Eh...' David weet niet zo gauw wat hij moet zeggen. 'De telefooncirkel is veranderd, geloof ik.' Zijn stem klinkt niet erg overtuigend.

'Jullie laten dat arme joch toch niet voor niks komen, hè? Dat gepest vind ik zo misselijk.'

'Ik heb Jochem nog nooit gepest,' zegt David.

'Maar je komt ook niet voor hem op.'

David strooit hagelslag op zijn brood. 'Waarom moet ik dat doen? Laat hij voor zichzelf opkomen. Hij moet hun eens een grote bek geven, dan is het zo afgelopen.'

'Dat durft hij dus niet, dat weet je best. Hij heeft gewoon een beetje steun nodig.'

David wordt chagrijnig. Nou begint zijn moeder ook al. 'Als je alleen maar dit soort vervelende vragen weet te stellen, ontbijt ik liever alleen.'

Zijn moeder lacht. 'Ik weet nog wel een vraag om de dag vrolijk te beginnen. Hoe is het eigenlijk met Vera?'

Nee, hè... David voelt dat hij rood wordt. Hoe weet ze nou dat hij verliefd is? Hij heeft haar niks verteld.

'Dacht je soms dat je zoiets voor mij verborgen kon houden?' lacht zijn moeder. 'Je hoort of ziet niks en je praat al in geen tijden over Greenpeace. Nou, dat wil wat zeggen.'

David snapt er nog steeds niets van. 'Ik heb het nooit over Vera.' Zijn moeder neemt een slok van haar koffie. 'Toen jullie hier redactievergadering hadden, zag ik genoeg.'

'Wat nou,' zegt David. 'Ik deed expres heel onverschillig.'

'Daarom juist,' lacht zijn moeder. 'Maar je hebt smaak, het is een leuke meid. En als ik het goed heb gezien, vindt ze jou ook meer dan alleen maar aardig.'

'Echt?' Ineens is David een en al oor. 'Waar zag je dat dan aan?'

'Tja, waar merk je zoiets aan...'

Zijn moeder draait krulletjes in haar haar. 'Gewoon aan hoe ze naar je kijkt.'

'Dan heb je zeker nooit gezien hoe ze naar Niels kijkt.'

Moeder zucht. 'Jij denkt maar dat alle meisjes op Niels verliefd zijn.'

'Dat is toch ook zo, elke keer als ik verliefd ben, vallen ze op Niels. Daar baal ik af en toe behoorlijk van. Maar ik snap het wel. Hij ziet er nou eenmaal onwijs gaaf uit. En dan die band... Hij heeft het gewoon.'

'Jij bent toch ook een knappe jongen.'

'Lekker naïef, hè?' David doet alsof hij zijn moeder een tik op haar hoofd geeft. 'Alleen moeders zeggen dat soort dingen. Ik ben helemaal niet knap, dat weet ik allang.'

'Nou ja, ik zal er wel geen verstand van hebben.'

'Jij hebt weer verstand van andere dingen,' zegt David. 'Bijvoorbeeld hoe je met oma moet omgaan.'

Moeder tikt David met haar lepeltje op zijn vingers. 'Wacht maar, tot ik later zo oud ben.'

'Het is goed met je. Als ik een drukke baan heb en ik wil een

hulp in de huishouding, dan neem ik die echt wel, al ga jij op je kop staan. Maar eh...' David kijkt zijn moeder brutaal aan. 'Ik heb geen hulp in de huishouding nodig.'

'O, jij laat je vrouw de rotzooi opruimen.'

David schudt zijn hoofd. 'Mijn moeder heeft tegen die tijd zo'n schuldgevoel dat ze nooit tijd voor me had en altijd aan haar carrière dacht, dat ze blij is als ze iets voor me mag doen.' Hij steekt zijn tong uit en gaat naar boven.

'Hèhè, ben je daar eindelijk,' zucht David als Niels aan komt rijden.

'Die durft! Hij is een keer op tijd, zeg. En dan nog alleen omdat ik hem zelf uit zijn nest heb gebeld.'

'We gaan over de Koninginneweg, hè?' David slaat al rechtsaf. Hij weet dat Vera die weg fietst. Hij heeft haar een keer opgewacht en toen zag hij precies hoe ze ging. Hij weet eigenlijk alles van Vera. Op welke dagen en hoe laat ze naar streetdance gaat, en hoe ze rijdt. Hij heeft haar bij de dansstudio wel eens bespied. Toen ze naar buiten kwam, deed hij net of hij toevallig langskwam. Ze hebben het hele eind samen naar huis gereden. Het zweet stond in zijn handen. Hij had van tevoren bedacht wat hij allemaal zou zeggen, maar toen hij naast haar reed kon hij natuurlijk weer niks bedenken. Gelukkig viel het niet op, Vera kletste aan één stuk door. En hij hoopte vurig dat ze een leuke band zou krijgen. Dan konden ze samen gaan lopen of, als ze wou, mocht ze voor op zijn fiets. Het idee: Vera voor op het rek van zijn bestelfiets. Hij zou de hele wereld met haar rond willen karren en dan nog was hij niet moe.

'Heb je gehoord dat Vera van school gaat?' vraagt Niels.

David botst van schrik tegen de stoeprand. 'Gaat ze van school?' Niels begint te lachen. 'Geintje. Wat ben jij verliefd, zeg! Ik snap niet dat je geen verkering aan haar vraagt.'

David wrijft over zijn bel. 'Als ze nee zegt, sta ik voor paal.'

'Ze zegt geen nee,' verzekert Niels. 'Ze is smoor op je, dat weet iedereen.'

'Je hebt het toch niet verteld?'

'Dat hoeft ik niet te vertellen, wat denk jij nou. Je kop staat

zowat in de fik als je haar ziet. Als jullie naast elkaar zitten, kunnen ze de verwarming wel afzetten.'

'Wat zijn we weer leuk,' zegt David. Hij fietst een tijdje zwijgend door en draait zich dan naar Niels. Hè, waar is Niels nou weer? David kijkt achterom. Wat is het toch een uitslover. Niels staat voor een zebrapad en maakt een hoffelijk gebaar tegen een meisje met rood haar. Van Niels kun je alles verwachten, vooral als een meisje rood haar heeft.

Niels geeft David een klap op zijn schouder. 'Sorry, maar voor rood moet je stoppen.'

'Gelukkig heeft Vera geen rood haar,' zegt David.

Niels lacht. 'Je bent toch niet bang dat ik haar inpik?'

'Zo gek is dat niet,' zegt David.

Niels legt zijn hand op Davids stuur. 'Het is wel gek. Ik ben helemaal niet op Vera.'

'Echt niet?'

Pas als zijn vriend twee vingers opsteekt, is David tevreden.

Hun fiets staat nog niet in het rek, of Sanne komt hen tegemoet.

'Even controleren of vetzak in de aula zit, jongens.'

'Die heeft natuurlijk de hele snoepautomaat al leeggevreten,' lacht Justin.

David baalt. Nou mag hij nog gaan kijken wat voor rotstreek hij uitgehaald heeft. Hij ziet dat meer klasgenoten er moeite mee hebben. Toch klimt hij braaf de trap op. Achter in de aula, helemaal alleen aan een grote tafel, zit Jochem. Luid knorrend duwt Sanne de deur open. Zodra Jochem omkijkt, begint ze te lachen. 'Lief van ons dat we je niet hebben gebeld, hè? Anders had je mammië je nog vijf borden pap gevoerd.'

'En dan zak je door je fiets,' schatert Remco en natuurlijk lachen er een paar mee.

'Je hebt het aan David te danken,' zegt Sanne.

Fijn dat je dat nog even zegt, denkt David. Hij slaat zijn ogen neer. Hij is echt niet trots op zichzelf. Zijn moeder heeft gelijk, hij had Jochem deze vernedering moeten besparen. En als iemand er iets over te zeggen had, had hij zijn bek moeten opendoen. Maar dat durfde hij dus niet.

David kijkt op zijn horloge. Nog vijf minuten, dan zijn ze ervan af. Hij voelt zich altijd gevangen bij Engels. Meneer Ruiter kijkt streng de klas door. Hopelijk krijgt hij geen beurt meer. David haat hardop lezen. Hij is bang dat hij over de woorden struikelt. Van meneer Ruiter ga je ook stotteren. Niemand voelt zich echt bij hem op zijn gemak.

Vorige week werd David overhoord. Hij had het echt goed geleerd, maar toen hij voor de klas stond, wist hij niks meer. Hij kreeg niet alleen een vette onvoldoende, maar hij moest de bladzijde ook nog eens vier keer overschrijven.

David zucht. Het gevaar is geweken. Meneer Ruiter wijst Youssef aan. Hij heeft medelijden met zijn vriend. Youssef vindt Engels moeilijk. En dat is te merken, want Ruiter moet elk woord verbeteren.

Gelukkig hebben ze hierna redactievergadering, dat maakt alles goed. David verheugt zich erop. Het is nog leuker dan vorig jaar. Dat komt doordat Vera nu in de redactie zit. Eerst waren ze met zijn vijven: Niels, Youssef, Manon, David en Paul Nobbe, de leraar Nederlands. Na de zomervakantie heeft Manon Vera overgehaald.

De schoolkrant is dikker geworden. Dit jaar moeten ze drie pagina's vullen in plaats van twee, de rest verzorgt de vijfde klas. Het is elke keer nog een hele klus om de bladzijden vol te krijgen, want er komt nooit veel kopij binnen. Het meeste moeten ze zelf verzinnen.

Eindelijk gaat de bel. David is niet de enige die erop heeft gewacht. Opgelucht worden de boeken dichtgeslagen. Sommigen staan al naast hun stoel.

Meneer Ruiter tikt met zijn pen op tafel. 'Voordat iedereen wegholt, wil ik nog een proefwerk opgeven voor aanstaande vrijdag.'

'Vrijdag kan niet,' protesteert Manon. 'Donderdag komt er een onwijs gave film op tv.'

‘Ja meneer, het is een Engelse film,’ vallen de anderen haar bij. ‘Daar leer je hartstikke veel van. Maar als u een proefwerk opgeeft, kunnen we niet kijken.’

‘Dat is ook goed voor onze uitspraak,’ zegt Youssef die net te horen kreeg dat hij steenkool-Engels spreekt.

‘Vooral van de ondertiteling zullen jullie veel leren,’ zegt meneer Ruiter cynisch.

‘Ondertiteling?’ roepen ze schijnheilig. ‘Wie let er nou op de ondertiteling?’

‘We kunnen die kleine lettertjes niet eens lezen.’ ‘Denk erom,’ waarschuwt meneer Ruiter, ‘film of geen film, dit proefwerk telt dubbel.’

‘Thank you very much.’ Niels slaat zijn agenda dicht en stopt hem in zijn tas. ‘Wie heeft er nog een stukje geschreven voor de schoolkrant?’ vraagt hij optimistisch.

‘Het is toch geen verplichting,’ klinkt het verontwaardigd. ‘Dat het nou jullie hobby is...’

‘Take it easy,’ zegt Niels. ‘Het was maar een vraag. Morgen is het namelijk te laat. Vanmiddag gaan we drukken.’

‘Jammer,’ zegt Emiel die nog geen zin op papier kan krijgen. ‘Ik voel dat ik vannacht inspiratie krijg, helaas.’

‘Voor zo’n talent moeten we wel een uitzondering maken,’ lacht Niels.

De redactie van de schoolkrant zit rond de vergadertafel. Ze wachten op Paul Nobbe, die meestal wat later komt. Paul is heel actief. Hij is ook lid van de filmclub en van Vis, de commissie die de schoolfeesten organiseert.

Terwijl Youssef achter de computer duikt, kijkt David naar de vingers van Vera. Die zwarte nagellak staat haar prachtig. Vanochtend wilde hij haar een complimentje maken, maar hij wachtte natuurlijk weer te lang en toen was Niels hem voor.

‘Gaaf hoor, je nagels,’ hoorde David hem zeggen. Hij kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Vooral toen Vera naar Niels lachte.

David bekijkt de strip die Manon voor de schoolkrant heeft gemaakt. Het gaat over Katy, een meid die alles durft. Het is echt

een strip voor Manon, ze is het helemaal. David mag haar graag, maar hij zou nooit verliefd op haar kunnen worden. Ze is hem veel te ruig met haar piercing. Ze heeft een ringetje door haar neus en een door haar navel. Die heeft ze er zelf doorheen geprikt. Nu wil ze er ook nog een door haar tong, maar dat ziet hij nog niet zo snel gebeuren. Dat krijgt ze er nooit door bij haar ouders. Ze mocht wel een tatoeage voor haar verjaardag. Ze zijn allevier mee geweest. David durfde amper te kijken. Volgens Manon viel het erg mee. Ze gaf geen kik, hoewel de tranen haar over de wangen liepen. Niels wilde ook steeds een tatoeage op zijn arm, maar sinds hij met Manon mee is geweest, heeft hij het er niet meer over.

Een tijdje geleden kwam David Manon tegen op de scooter van haar broer. Ze ging Vera ophalen, maar die durfde niet mee. Manon is nog niet eens zestien en ze scheurt superhard op dat ding.

‘We gaan beginnen.’ Niels tikt met de hamer op tafel. ‘Hoe vinden jullie deze?’

‘Wacht even,’ onderbreekt David hem. ‘Voor welke rubriek?’

‘Gesignaleerd,’ antwoordt Niels. ‘Daar komt hij. Gesignaleerd: Meneer Braai heeft eindelijk een nieuwe stropdas. Jammer, we waren net zo aan dat versleten lorretje gehecht.’

‘Gaaf,’ lachen ze.

‘En deze: Ook deze maand hebben we het weer zorgvuldig bijgehouden en meneer Hoek is de winnaar van de week met honderdvijftig keer “eh” in één lesuur. Wij feliciteren hem met het behaalde succes, oftewel “eh... record.”’

‘Volgende,’ lacht Manon.

‘Opgepast: Meneer Ruiters zit achter tralies. Hij is eindelijk door zijn vijfentwintig jaar geleden gekochte pak heen en draagt een gestreept jasje.’

‘En deze,’ zegt David. ‘Neem een paraplu mee naar de les van mevrouw Bouwma als je binnen de kwatzone van drie meter zit.’

‘En nou de horoscopen,’ zegt Niels als ze uitgelachen zijn. Hij ordent wat blaadjes. ‘Vera, jij zou de Steenbok schrijven.’

‘Dit wordt een romantisch weekje, Steenbok,’ leest Vera met zwoele stem voor. ‘Pas vooral op voor een jongen met blond

haar en een gouden ringetje in zijn linkeroor uit 2B.'

'Dat noem ik brutaal.' Niels trekt aan Vera's haar. 'Mij een beetje voor gek zetten.'

Vera probeert in Niels' arm te bijten zodat hij wel los moet laten. De anderen moeten lachen, maar David wordt een beetje jaloers.

'Nou even serieus. In het echt gaat hij zo: Financieel sta je er slecht voor, Steenbok. Je wietplantjes worden deze maand door een konijn opgegeten. Tip van de maand: Besteed niet te veel tijd aan je huiswerk. Je gelukscijfer is een één.'

Na de horoscopen komt Paul Nobbe binnen. Als ze zien dat hij zijn bruine leren jack aan heeft, weten ze het al: hij kan niet bij de vergadering blijven. Gelukkig is hij tof genoeg om het niet te verzetten. Dat was bij mevrouw Klaver wel anders. Toen Paul een tijdje ziek was, viel mevrouw Klaver voor hem in. Ze zijn blij dat ze geen les van die tut hebben. Ze mochten nooit alleen in school blijven. Paul vertrouwt hen tenminste. Ze hebben zelfs een keer de sleutel gekregen.

David vindt het jammer dat Paul weg moet. Hij heeft altijd van die maffe verhalen over de leraren. Het team schijnt heel vaak ruzie met meneer Blok te hebben omdat die vaak hun eten uit de koelkast pikt, de vreetzak. Nu hebben ze een briefje op de koelkast gehangen. **AFBLIJVEN, BLOK.**

Voordat Paul weggaat, legt hij drie euro neer voor een pakje stroopwafels. Hij trakteert wel vaker tijdens de vergadering.

'Lekker, wie loopt er even snel naar het bakkertje?' vraagt Niels.

'Ik ga wel.' Youssef pakt het geld en loopt het kamertje uit.

Paul Nobbe geeft hun nog een paar aanwijzingen en vertrekt.

'De rubriek Oproep, jongens, wat is daar voor binnengekomen?' wil Niels weten.

'Een hele maffe.' Manon begint te lezen. 'Drie aantrekkelijke meisjes uit klas 3C, lang haar en de perfecte afmetingen – met als hobby zoenen – zoeken drie kanjers. Brieven met foto.'

'Ik weet wie dat zijn,' zegt David. 'Dat stelletje meelbieten zit altijd in de aula, vlak voor de snoepautomaat. Nou, die mogen wel een beloning uitloven. Wie wil daar nou mee?'

Ze nemen de kopij door. Er is nog een verslag van een voe-

dingsproject van 2A, een kruiswoordpuzzel en een gedicht van iemand uit de brugklas. En Vera heeft nog een paar mededelingen van meneer Zwart, de conrector.

David kijkt naar Youssef die een pak stroopwafels op tafel legt. Hij trekt een gezicht alsof hij verwacht had dat de thee klaar zou staan. Die denkt zeker dat ze nu thee gaan leuten, terwijl ze nog maar net begonnen zijn.

Youssef is niet echt in de schoolkrant geïnteresseerd. David verdenkt hem ervan dat hij alleen lid van de redactie is geworden omdat ze daarna altijd naar de Spijker gaan. Dat is hun stamcafé vlak bij school. Nu duikt Youssef ook weer meteen achter de computer. Het kan David niks schelen, maar Niels ergert zich.

‘Youssef, blijf jij vanmiddag freaken, of help je mee?’ ‘Moet je zien hoeveel punten ik al heb,’ zegt Youssef.

Vera en Manon rennen naar het scherm.

‘Waarom vraag je nou geen verkering?’ fluistert Niels.

‘Zeker waar iedereen bij is,’ zegt David. ‘Ik kijk wel uit.’

David zet water op voor thee. ‘Is hier soms ergens suiker?’ vraagt hij.

‘Ik haal wel wat bij de conciërge,’ zegt Youssef.

Nou nou, David vindt het maar verdacht. Youssef is anders nooit zo actief, hij gaat zeker een sigaretje paffen.

Als Youssef terugkomt, legt hij een vel papier op tafel.

‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Niels.

‘Van Johan uit de parallelklas. Dat is net zo’n computerfreak als ik. We wisselen altijd gegevens uit en nou heeft hij het Engelse proefwerk bij Ruiter achterover gedrukt.’

‘Laat zien!’ Vera leest de eerste vraag voor. ‘Hé, deze woordjes hebben wij net geleerd.’

‘Jongens, dit is het proefwerk dat we vrijdag krijgen,’ roept Manon.

Ze kijken elkaar aan. Wat ze allemaal denken, spreekt Niels uit. ‘Kopiëren dus.’ Hij legt het origineel op het kopieerapparaat en drukt de knop in.

Ze zijn nog bezig als de deur van het kamertje opengaat. Niels zet het kopieerapparaat onmiddellijk stil en grist de kopieën

weg. De anderen vliegen naar de tafel en doen net of ze druk aan het vergaderen zijn.

‘Zijn we hier bij de redactie van de schoolkrant?’

Sanne, Justin en Remco steken hun hoofd om de deur. Niels zucht opgelucht. ‘We schrikken ons dood, doe die deur dicht. We dachten dat het Ruiter was.’

David vraagt zich af wat ze komen doen. Ze interesseren zich helemaal niet voor de schoolkrant. Meestal smijten ze hem meteen weg, ongelezen, en ze hebben nog nooit één regel kopij ingeleverd. Niels laat hun het Engelse proefwerk zien. David ergert zich; dat zou hij dus nooit hebben gedaan. Zie je wel, ze gaan zich er meteen mee bemoeien. Ze vinden het fantastisch dat iedereen een goed cijfer kan halen, maar zeggen er meteen achteraan dat Jochem geen kopie krijgt. Die vetzak gunnen ze een dikke onvoldoende. Alsof zij dat met zijn drieën uitmaken. Moet je zien met wat voor gezicht ze het stripje van Manon bekijken. David heeft zin om het uit hun handen te rukken. Ze nemen niet eens de moeite het uit te lezen en leggen het, zonder iets te zeggen, op tafel.

David vertrouwt hun bezoekje niet. Ze zijn hier vast niet zomaar, ze zullen wel iets van hen nodig hebben. Om hen te pesten vraagt hij of ze soms komen helpen. Nu moeten ze wel zeggen wat ze komen doen. Sanne kondigt aan dat ze een briljant idee voor de schoolkrant hebben. Ze willen een anti-vetzak-fanclub oprichten. Reuze briljant, denkt David, je moet toch wel behoorlijk gestoord zijn om zoiets te verzinnen. Dachten ze nou echt dat ze hun schoolkrant zouden laten besmeuren? Dat gaat dus mooi niet door. Hij voelt dat hij kwaad wordt. In een flits ziet hij zichzelf knetterende ruzie maken, maar gelukkig lost Niels het al op.

‘Dat krijgen jullie er nooit door. Dacht je dat Nobbe dat goedkeurt?’

‘Nobbe?’ vraagt Sanne verontwaardigd. ‘Het is toch onze krant.’

‘Ja,’ zegt Justin. ‘Ik dacht dat het een leerlingenkrant was.’

David haalt zijn schouders op. ‘Nobbe heeft de eindverantwoording.’